

Arrest

nr. 212 206 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2018 die het verblijf intrekt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 mei 2018 wordt beslist tot intrekking van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf! de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D. (..)
Voornaam: A. (..)
Nationaliteit: Russische Federatie
Geboortedatum: 11.01.1989
Geboorteplaats: Grozny
identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 met zijn vermeende echtgenote, zijnde mev. T. T. A. (..), van Belgische nationaliteit. De F-kaart werd op 15.12.2017 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Russische huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blij geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Antwerpen, na grondig onderzoek negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Hij is eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 23.02.2017 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid en art. 42quater, §4. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van zijn verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven zijn humanitaire elementen toe te lichten.

Betrokkene legde daarop trouwens de volgende documenten voor

- Document van de Russische Federatie (datum van uitgifte dd. 9.12.2014) met persoonsgegevens van het paspoort op naam van mvr. T. T. A. (..).
- Document van de Russische Federatie (datum van uitgifte dd. 24.02.2015) met persoonsgegevens van het paspoort op naam van betrokkene
- Foto's zonder digitale data
- Medisch attest dd. 21.02.2018 waaruit blijkt dat mevrouw T. T. A. (..) zwanger is en de bevalling voor 3.05.2018 voorzien is.
- arbeidsovereenkomst dd. 29.01.2018 en 28.02.2018 bij werkgever Benetton group S.R.L. op naam van betrokkene + bijhorende loonfiches voor de maanden januari 2018 en februari 2018.
- Verklaring lidmaatschap (de voorzorg) dd. 31.12.2018
- Huurovereenkomst dd. 2.08.2017

- Getuigschrift maatschappelijke oriëntatie
- Attest van inburgering dd. 14.03.2013
- Deelcertificaten Nederlands tweede taal
- Gezinssamenstelling op 10.08.2017 (stad Antwerpen)
- Attest van werkloosheidsuitkering (ABW) dd. 15.02.2018 waaruit blijkt dat mevrouw T. T. A. (...) vergoed wordt als volledig werkloze.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (Al dd. 19.09.2017) bekijken blijkt dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Het illegaal verblijf van betrokkene in het Rijk kan dan ook niet in overweging genomen worden.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het in Rusland afgesloten huwelijk werd in België niet erkend en niet geregistreerd. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Het document van de Russische Federatie, gezinssamenstelling op 10.08.2017 en de foto's zonder digitale data doen hier geen afbreuk aan voor zover deze als bewijs kunnen beschouwd worden aangaande de gezinssituatie van betrokkenen.

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het huwelijk door de stad Antwerpen of het negatieve advies dienaangaande van het parket.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van gezinsleven. (Ait. RW, nr. 189065, 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM".).

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor. Het hebben van een tewerkstelling/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. We kunnen dus stellen dat dit geen bewijs van integratie is.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat hij door zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken zijn tewerkstelling in België en zijn eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de deelcertificaten Nederlands tweede taal, getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en het attest van inburgering dd. 14.03.2013 blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 31.12.2018 en een huurovereenkomst voor. Echter het hebben van een ziektekostenverzekering en een dak boven het hoofd behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Wat betreft het attest van werkloosheidsuitkering dient opgemerkt te worden dat deze inkomsten mevrouw T. T. A. (...) toebehoren en er met dit gegeven geen rekening kan gehouden worden aangaande de integratie van betrokkene.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst. Wat betreft de gegevens die in het administratief dossier aanwezig zijn aangaande zijn aanvragen machtiging om medische redenen dd. 13.04.2012 en 21.10.2012 te worden dat deze beiden onontvankelijk werden verklaard. Bijgevolg vormen deze gegevens geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

Tot slot legt betrokkene een medisch attest voor waaruit blijkt dat mevrouw T. T. A. (...) zwanger is en de bevalling voor 3.05.2018 voorzien is. Echter, mevrouw is momenteel al bevallen.

De Belgische wetgeving stelt: "als het kind binnen het huwelijk wordt geboren is de echtgenoot van de moeder de juridische vader" Echter dient er opgemerkt te worden dat het huwelijk niet erkend werd in België en er voor de Belgische wetgeving bijgevolg geen sprake is van een huwelijk. De gevolgtrekking

van een kind dat geboren wordt uit een gehuwd paar, geldt in deze dus niet. Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene het kind van mevrouw T. T.A. (..) erkend heeft. Bijgevolg is de verwantschap van betrokkene met het ongebooren kind niet bewezen.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft hij kunnen doen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontleenen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 40, 42quater, §1, 6° en 44 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

"§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. "

Verwerende partij stelt een einde aan verzoekers verblijfsrecht omdat hij een frauduleuze huwelijksakte zou hebben voorgelegd om zo op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen.

Zij komt tot deze conclusie op basis van een negatief advies van de Procureur des Konings te Antwerpen, die na onderzoek besloot dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan.

Verwerende partij weigert bijgevolg de huwelijksakte te erkennen.

Dit volstaat echter geenszins om over te gaan tot de intrekking van verzoekers verblijfsrecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij op 14 maart 2018, i.e. twee maanden voor het nemen van de bestreden beslissing, reeds een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) heeft genomen (stuk 3).

In deze beslissing werd het negatief advies van de Procureur des Konings te Antwerpen, waarnaar verwerende partij ook in huidige negatieve beslissing verwijst, integraal overgenomen. Er werd tevens aangegeven dat dit negatief advies dateert van 15 november 2017.

Verwerende partij heeft thans een nieuwe beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen, gebaseerd op identiek dezelfde motieven als de eerste beslissing bijlage 21. Zij veranderde enkel de rechtsgrond naar artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet in plaats van artikel 42quater en stelt dat zijn verblijfsrecht als familielid van een unieburger niet dient te worden ingetrokken, maar dat verzoeker (door het voorleggen van een 'frauduleuze' huwelijksakte) integendeel nooit een familielid van een unieburger is geweest.

Het louter veranderen van de rechtsgrond van de bestreden beslissing heeft echter niet tot gevolg dat de onwettigheid ervan hersteld wordt.

1. Verzoeker werd op 5 december 2017 in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (stuk 2).

Verzoeker betwist in casu niet dat verwerende partij de bevoegdheid had om in het kader van de aanvraag gezinshereniging na te gaan of het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner al dan niet een schijnhuwelijk betrof.

De toekenning van het verblijfsrecht aan verzoeker ten gevolge van zijn aanvraag gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische onderdaan impliceert echter dat verwerende partij dit huwelijk erkende. In december 2017 was verwerende partij bijgevolg van mening dat het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner rechtsgeldig was.

Op 15 maart (stuk 5), i.e. slechts drie maanden na de toekenning van het verblijfsrecht besluit verwerende partij plots zonder dat enige nieuwe informatie naar boven is gekomen die nog niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de beslissing, verzoekers huwelijk niet meer te erkennen.

Nadat beroep tegen deze beslissing werd ingesteld door verzoekers raadsman werd deze bijlage 21 ingetrokken door verwerende partij op 30 april 2018. Slechts twee weken later nam verwerende partij een nieuwe beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijf, om exact dezelfde motieven als de eerste beslissing bijlage 21.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij namelijk dat 'grondig onderzoek' door het parket te Antwerpen zou hebben uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte toch niet kan worden erkend, omdat het een schijnhuwelijk zou betreffen.

Hierbij wordt opnieuw enkel en alleen verwezen naar het negatief advies van de Procureur des Konings te Antwerpen, dat werd opgesteld op basis van een onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie. De beslissing van verwerende partij om verzoekers huwelijk plots niet meer te erkennen is dus louter gebaseerd op dit negatief advies.

Zoals blijkt uit de eerste negatieve beslissing dateert dit negatief advies van de Procureur des Konings waarbij wordt aangegeven dat het mogelijk om een schijnhuwelijk zou gaan van 15 november 2017. De politieverhoren waarop het negatief advies zich onder meer baseert hebben reeds plaatsgevonden op 22 september 2017.

Het louter niet meer vermelden van de datum van dit negatief advies verandert niets aan de vaststelling dat dit advies en de informatie die zich daarin bevindt reeds gekend waren op 15 november 2017.

Niet alleen dateert de beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt toegekend aan verzoeker van na dit advies, bovendien had verwerende partij tijd tot en met 6 december 2017 om een beslissing te nemen in verzoekers aanvraag tot gezinshereniging. Verwerende partij had bijgevolg zeker de gelegenheid om dit advies in rekening te brengen bij de beoordeling, wat zij heeft nagelaten.

Drie maanden na de impliciete erkenning van het huwelijk wat leidde tot de toekenning van het verblijfsrecht plots van mening veranderen en zonder enige nieuwe elementen opeens weigeren datzelfde huwelijk te erkennen is kennelijk onredelijk. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing zijn er namelijk eveneens geen nieuwe elementen opgedoken tussen de eerste beslissing bijlage 21 en de huidige bestreden beslissing. Dergelijke handelswijze is niet alleen kennelijk onredelijk, maar bovendien flagrant in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en alle bovenvermelde wetsbepalingen.

Een en ander wordt ook bevestigd door Uw Raad :

"Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 tot toekenning van het visum type D aan verzoekster impliceert dat verweerder het door verzoekster aangegane huwelijk op grond waarvan zij haar visumaanvraag indiende erkende en geen redenen weerhield die zich zouden hebben verzet tegen de erkenning van het huwelijk. Tevens stelde hij op deze dag vast dat verzoekster voldeed aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 7 bis, § 2 van de Vreemdelingenwet om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar echtgenoot. De beslissing van 10 september 2012 waarbij verzoekster een visum type D werd toegestaan, impliceert aldus dat werd vastgesteld dat zij zich bevond in de situatie waarin een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden diende te worden toegekend op grond van haar huwelijk met een in België verblijfsgerechtigde vreemdeling.

[••] Op grond van de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt verder ook niet dat er sinds de toekenning van het visum op 10 september 2012 nieuwe elementen zijn opgedoken die niet reeds gekend waren ten tijde van de toekenning van het visum of hadden kunnen gekend zijn indien verweerder op dat ogenblik het noodzakelijk had geacht een verder onderzoek te voeren. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder één maand nadat hij op grond van een onderzoek van de visumaanvraag besliste dat alle voorwaarden voor de afgifte van het visum type D waren vervuld en zonder dat blijkt dat de situatie van verzoekster en haar echtgenoot sindsdien is gewijzigd of zonder dat verweerder kennis kreeg van gegevens waarvan hij niet eerder kennis kon hebben, besluit tot nietigverklaring van het één maand eerder toegekende visum. " (RvV, nr. 100 139, 28 maart 2013)

Ook in casu is de situatie van verzoeker niet gewijzigd sinds de toekenning van het verblijfsrecht. Integendeel, verzoeker woont nog steeds gelukkig samen met zijn echtgenote en is sinds 31 maart trotse vader van hun eerste kindje samen.

Alle elementen waarop verwerende partij zich baseert om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen waren reeds gekend of dienden redelijkerwijze door haar gekend te zijn ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

2. Verder vraagt verzoeker zich af op welke manier hij onrechtmatig beroep zou hebben gedaan op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker deed een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, en legde daartoe, zoals vereist door de wet, zijn originele gelegaliseerde Russische huwelijksakte voor.

Om toepassing te maken van artikel 74/20 Vw., dat overigens in identiek dezelfde bewoordingen is opgesteld als artikel 44 Vw. waarop de eerste negatieve beslissing was gebaseerd, dient verzoeker met het oog op het verwerven van diens verblijfsrecht wetens en willens "valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten" te hebben voorgelegd, fraude te hebben gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit verblijfsrecht.

De toepassing van dit artikel (in navolging van het adagium 'fraus omnia corrumpit') veronderstelt bedrog of kwaad opzet. Verwerende partij dient de kwade trouw in hoofde van verzoeker te bewijzen en hierover deugdelijk te motiveren (zie naar analogie RvV, nr. 177 625, 10 november 2016).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker volgens verwerende partij een frauduleuze huwelijksakte zou hebben voorgelegd, enkel en alleen omdat het huwelijk in casu een schijnhuwelijk zou betreffen.

Verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij haar oordeel over verzoekers huwelijk louter baseert op een niet-bindend advies van de Procureur des Konings van Antwerpen.

Zoals ook reeds bevestigd door Uw Raad wordt bedrog of fraude in hoofde van verzoeker pas aangetoond indien de Familierechtbank heeft vastgesteld dat het door verzoeker aangegane huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn :

"Op grond van de stukken van het administratief dossier of op zicht van de tweede bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat de hiertoe bevoegde rechter heeft vastgesteld dat het door verzoekster aangegane huwelijk een schijnhuwelijk betreft en dat aldus enige fraude of bedrog in hoofde van verzoekster is aangetoond. Het gegeven dat de grenscontroleambtenaar of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van oordeel was dat er gelet op bepaalde verklaringen van verzoekster mogelijks aanwijzingen waren van schijnhuwelijk volstaat geenszins ont enige fraude of bedrog in hoofde van verzoekster te weerhouden. " (RvV nr. 100 139, 28 maart 2013)

In casu is er geen enkele rechterlijke beslissing die vaststelt dat verzoekers huwelijk een schijnhuwelijk is, noch werd dergelijke procedure opgestart. Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat verzoeker effectief fraude zou hebben gepleegd door het voorleggen van zijn authentieke Russische huwelijksakte. Aan de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte wordt voorts ook niet getwijfeld door verwerende partij. Verzoeker heeft bijgevolg geen valse documenten verschaft.

Ten slotte had verwerende partij zoals supra aangetoond zes maanden lang de gelegenheid om de echtheid van deze akte (en bij uitbreiding verzoekers relatie) mede op basis van het door haar gevraagde én gekende advies te onderzoeken, maar heeft zij dit klaarblijkelijk nagelaten.

Verwerende partij heeft na de toekenning van het verblijfsrecht haar mening herzien en tracht haar eerdere nalatigheid thans recht te zetten. Dit kan echter geenszins aan verzoeker worden verweten.

Verzoeker heeft op geen enkele manier valse informatie verschaft noch heeft hij de autoriteiten trachten te misleiden. Hij is gehuwd in het buitenland en heeft op basis hiervan van zijn wettelijke mogelijkheid gebruik gemaakt om een verblijfsrecht aan te vragen. Hij legde geen valse verklaringen af, noch trachtte hij bepaalde zaken te verbergen.

Het voeren van een onderzoek dat achteraf (volgens verwerende partij) gebrekkig blijkt te zijn kan onmogelijk leiden tot de conclusie dat verzoeker fraude zou hebben gepleegd.

Verzoeker wenst nogmaals te herhalen dat werkelijk geen enkel element in het dossier nog niet gekend was door verwerende partij vooraleer zij hem het verblijfsrecht heeft toegekend.

Verwerende partij haalt in casu geen enkel element aan dat fraude of bedrog aantoonde in hoofde van verzoeker, noch wordt duidelijk gemaakt op welke manier verzoeker valse of misleidende informatie zou hebben verschaft.

Artikel 74/20 Vw. veronderstelt dat een intentioneel element door verwerende partij wordt aangetoond, waardoor zij faalt in de op haar rustende bewijslast. Verwerende partij beschikt niet over een rechtsgrond die de bestreden beslissing kan onderbouwen en schendt met deze handelwijze alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet en wordt tevens een motivering in feite gegeven, met name dat uit verder onderzoek blijkt dat alhoewel de huwelijksakte op zich niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. De verwerende partij verwijst naar het onderzoek van het parket van Antwerpen. Verder wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangebrachte elementen niet kunnen leiden tot het behoud van het verblijfsrecht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.6. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet, in functie waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verder bepaalt artikel 74/20, §4 van de vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”

Ook uit de voorbereidende werken bij de wet van 4 mei 2016 die ondermeer artikel 74/20 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, blijkt dat een intrekking van een verblijfsrecht kan voor diegene die zich schuldig heeft gemaakt aan bedrog:

“Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). [...]

Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.).

[...]

7.2. Intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling:

De intrekking is “la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu’elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n’avoir jamais existé; il a donc le même effet qu’une annulation” (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 425; zie ook A. DELBLOND, Abrogation et retrait de l’acte administratif unilatéral, Manuels Larcier, www.madroadm.larcier.com, 19/12/2014).

*In principe is de individuele rechtshandeling die een recht doet ontstaan onaantastbaar. Sommige uitzonderingen zijn echter toegelaten, zoals de intrekking van de onregelmatige en vernietigbare rechtshandeling of de intrekking van de onregelmatige rechtshandeling die door bedrog is verkregen, wat de toepassing is van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, 2011, p. 426).*

De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429).

De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te vragen voor een potentiële buitenlandse werknemer.

[...]

(Parl.St. Kamer 2015 -16, nr. 54, 1696/001, MvT, 9-12).

*en: “ Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Anniekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”*

(Parl St. Kamer, 2015-16, nr. 54, 1696/001, p.10).

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij de bevoegdheid heeft om na te gaan of het huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk betrof (zie p. 3 onderaan van het verzoekschrift). Zij meent echter dat door de toekenning van het verblijfsrecht het huwelijk erkend werd door de verwerende partij en dat de verwerende partij zich niet meer kan steunen op informatie die haar al voor de toekenning bekend was om alsnog het verblijf in te trekken. Immers dateren het advies van het parket van 15 november 2017 en de politieverhoren waarop dit advies is gebaseerd van 22 september 2017.

2.8. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de kopie van de F-kaart gevoegd aan het verzoekschrift werd verzoekende partij op 5 december 2017 in bezit gesteld van een F-kaart in

functie van haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Ter staving hiervan werd een Russische huwelijksakte voorgelegd.

In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat het negatief advies van het parket overgemaakt werd op 6 december 2017 maar pas op 10 januari 2018 werd geklasseerd waardoor het bestuur er voordien geen kennis van heeft kunnen nemen. Zij voegt daartoe stavingstukken. Uit deze stavingstukken blijkt inderdaad dat op 6 december 2017 een e-mail door de stad Antwerpen werd verzonden naar de dienst vreemdelingenzaken stellende dat: *“Dit huwelijk zal niet erkend worden. Als bijlage de ondertekende brief van niet erkenning en het advies van de Procureur des Konings”*. Uit een klasseringsoverzicht blijkt: *“Huwelijk/burg.stand/weigering erkenning afg huw 10/01/2018 BS Antwerpen cel SAH: weigering erkenning afgesloten huwelijk in het buitenland D.A. en T.T.”* Deze email bevindt zich ook in het administratief dossier.

Er blijkt noch uit het administratief dossier noch uit enig ander gegeven dat de verwerende partij voor de datum van 6 december 2017 op de hoogte werd gesteld van het negatief advies en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen.

De Raad acht het dan ook aannemelijk dat, indien de verwerende partij werkelijk op de hoogte was geweest van het negatief advies van het parket voor het toekennen van het verblijf, zij het verblijfsrecht niet had toegekend. Bovendien betoogt de verzoekende partij zelf dat de verwerende partij slechts tot 6 december 2017 de tijd had om een beslissing te nemen in haar aanvraag tot gezinshereniging zodat kan aangenomen worden dat, aangezien het advies van het parket pas op 6 december 2017 werd overgemaakt aan het bestuur, het bestuur alleszins niet tijdig op de hoogte werd gesteld van dit advies noch van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk niet te erkennen.

De Raad oordeelt dat verzoekende partij niet overtuigt waar zij meent dat de verwerende partij zich niet meer had mogen beroepen op het negatief advies van het parket om over te gaan tot de thans bestreden beslissing. De Raad wijst er daarbij op dat het determinerend motief van de bestreden beslissing gelegen is in het feit dat de verwerende partij niet betwist dat het gaat om een echte huwelijksakte maar dat uit verder onderzoek gebleken is dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan, met name om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen, waardoor het handelen van verzoekende partij frauduleus is. Met haar betoog dat zij initieel op grond van de huwelijksakte werd toegelaten tot verblijf, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet niet zou mogen overgaan tot het intrekken van het verblijf wanneer wordt vastgesteld dat er sprake is van fraude.

De Raad ziet voorts de pertinentie niet in waar de verzoekende partij blijft verwijzen naar de ingetrokken bijlage 21 nu door de intrekking deze beslissing geacht moet worden nooit te hebben bestaan.

2.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt, dit naast de vaststelling dat verzoekende partij ook geenszins aantoonde dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de door haar geciteerde rechtspraak vergelijkbaar zijn met onderhavig geval.

2.10. Waar verzoekende partij betoogt dat zij een originele en gelegaliseerde Russische huwelijksakte heeft voorgelegd, benadrukt de Raad nogmaals dat dit gegeven ook niet betwist wordt door de verwerende partij. Nergens stelt de verwerende partij dat het in casu gaat om een vals document, maar wijst zij integendeel op de frauduleuze intenties van verzoekende partij. De verwerende partij wijst er immers op dat uit onderzoek van het parket gebleken is dat het gaat om een schijnhuwelijk en het parket aldus negatief adviseert. Er wordt gemotiveerd: *“Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus.”* Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt niet te begrijpen op grond van de bestreden beslissing waarom zij onrechtmatig beroep zou hebben gedaan op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er wordt wel degelijk gemotiveerd omtrent het bedrog of kwaad opzet van verzoekende partij.

2.11. Met haar betoog voorts dat geen enkele rechterlijke beslissing voorligt waaruit blijkt dat het om een schijnhuwelijk gaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij – wanneer zij toepassing maakt van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet – zich niet zou mogen enten op het negatief advies van het parket inzake de erkenning van het huwelijk en het feit dat het huwelijk niet

erkend werd door de stad Antwerpen, zijnde de ambtenaar van de burgerlijke stand, en daaruit te besluiten dat verzoekende partij door het aangaan van een schijnhuwelijk bedrog heeft gepleegd. De voorts loutere overtuiging van verzoekende partij dat zij niet getracht heeft de overheid te misleiden en dat haar situatie niet gewijzigd is kan, gelet op het later uitgebrachte advies van het parket en in navolging daarvan de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen, geen afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.12. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER